



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cursus Theologicus

Gormaz, Juan Bautista

Augustae Vindelicorum, 1707

Sect. 2. Solvuntur opposita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81978](#)

nes creaturas universi; ergo fuit conveniens toti universo creaturarum. Probatur min. Omnes creature sive materiales, sive spirituales habent quandam cognitionem cum hominie, utpote constituto ex materia, & spiritu; quapropter dici solet microcosmus, seu mundus parvus; unde Gregorius in Evangelia omnis creatura aliquid habet homo, habet namque commune esse cum lapidibus, vivere cum arboribus, sentire cum animalibus, intelligere cum Angelis: ergo &c. Confirmatur. Ratione Unionis hypostaticae manet natura humana incorporata DEO, quæ quidem dignitas ratione hominis diffusa est ad alias creature; sic Paulus ad Ephesios 1. proposuit in eo in dispensatione plenitudinis temporum instaurare omnia in Christo, quæ in Calis, & qua in terra sunt in ipso: hæc enim humana dignitas, quanta fuerit, optimè expendit Augustinus Tract. 80. in Joannem, ad illa Christi verba: Ego sum vitis, vos palmites, ubi sic differit: unius quippe natura sunt vitis, & palmites; cùm ergo esset Deus, cuius natura non sumus, factus est homo, ut in illo esset vitis humana natura, cuius & nos homines palmites esse possemus: ergo &c.

69. Affero 5. Mysterium Incarnationis fuit conveniens ipsis damnatis, ac proinde & Dæmonibus. Probatur facile. Damnati in Inferno, ac proinde Dæmones, ut docent Theologi cum Div. Thoma, puniuntur citra condignum, id est, minori peccata, quām quæ juxta illorum demerita deberet infligi: sed hoc habetur ex meritis Christi: ergo &c. Confirmatur 1. Damnatorum poena accidentalis augetur per aliorum consortium, ut docent Theologi: sed plures, qui alias damnandi essent, modò salvantur ex meritis Christi: ergo per merita Christi minitur poena Dæmonum, & hominum damnatorum, quod est illis valde conveniens. Confirmatur 2. Ut habetur 1. Joannis 5. in hoc apparuit Filius Des, ut dissolvat opera Diaboli: sed hoc fuit Diabolo conveniens; siquidem si ejus opera non dissolverentur plures, qui nunc salvantur, damnarentur, & Diabolo acreceret major poena accidentalis: ergo &c. Hæc enim clariora sunt, quām majori explicatione indigeant.

SECTIO II.

Solvuntur Opposita.

70. Objicies 1. contra primam assertionem: ex Incarnatione Verbi Divini sequitur, majorem debet à nobis amorem Verbo, quām Patri, aut Spiritui Sancto: sed hoc non est Deo conveniens; ergo Incarnatio non fuit Deo conveniens. Probatur maj. Majorem amorem debemus illi, qui plura nobis beneficia fecit: sed ratione Incarnationis Verbum Divinum plura nobis beneficia fecit; siquidem

pro nobis factus est homo passibilis, & mortal: ergo majorem illi debemus amorem. Pater Granatus Controvers. 1. Tiastat. 5. disput. 4. sect. 4. vocat hoc argumentum ante se à nemine excitatum, atque ex ipso tangit Godoy disp. 16. §. 1. At verò, ni fallor, est mulcūm debile. Resp. igitur nego maj. ad probationem conc. maj. & nego min. Ratio est, quia Verbum solum fecit nobis beneficium modo, quo voluit ea nobis conferre; illi enim nihil deberemus, qui nolens nobis benefacere, benefaceret, cum autem Pater, Filius, & Spiritus Sanctus eodem modo, eadēque voluntate velint benefacere nobis, ita ut non sint tria, sed unum volens, nec tria, sed unum faciens, cùm Omnipotens, & voluntas sint prædicta absoluta, quidquid Filio debemus, debemus etiam Patri, & Spiritui Sancto.

Quamobrem licet solum verbum factum sit homo passibilis, cum tamen non sit distinctum volens à Patre Spiritu Sancto, nec distinctum faciens, non debemus illi majorem amorem, quām Patri, & Spiritui Sancto, sed debemus æqualem amorem tribus Personis propter idem beneficium factum nobis à tribus Personis in filio, quod quidem adeò certum est, ut ipso natura lumine, vel ipsis Philosophiis ethnicis innotuerit, sic Seneca lib. 1. de beneficiis, cap. 1. non potest beneficium manu tangi, animo cernitur; multum interest inter materiam beneficij & beneficium; itaque nec aurum, nec argentum, nec quidquam eorum, quæ à proximis accipiuntur, beneficium est, sed ipsa tribuentis voluntas. Et cap. 6. itaque non quid fiat, aut quid detur, refert, sed qua mente, quia beneficium non in eo, quid sit, aut datur, consistit, sed in ipso dantis, aut facientis animo.

Objicies 2. Per Incarnationem depresso 72. DEUS suam majestatem dicente Paulo ad Philippenses 2. Semetipsum exinanivit formam servi accipiens, & habitu inventus ut homo, & 2. ad Corinthios 1. qui non noverat peccatum, pro nobis peccatum fecit: hoc est, fecit, ut appareret sicut peccator; ergo Incarnatio decet DEUM, ac proinde non est conveniens DEO. Confirmatur. DEUM dedecet assumere naturam infestam, vel inficiendam peccato; ergo & passibilem, & morituram, ratione cuius verificetur DEUM pati, & mori. Resp. neq. ant. quia DEUS per Incarnationem nullam sui perfectionem amisit, unde solum dicitur se per illam exinanire, quia se communicavit hypostaticè humanitati, quæ comparatione DEI est quasi nihil, & quia sic apparet, ut homo, & quasi esset peccator, qui innocentissimus erat, & verus DEUS.

Hoc autem non fuit deprimere, seu amittere perfectionem suæ majestatis, sed occultare ad alios suos fines ostendendos, quod significavit Paulus citatus num. 64. dicens magnum esse pietatis Sacramentum: est enim Sacramentum, quia occultum, & est occultum ad maximè ostendendam suam pietatem, maximum que

que amorem, quod significavit Joannes cap. 3. dicens: *sic enim DEUS dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis, qui credit in eo, non pereat, sed habeat vitam aeternam;* & ut ait Apostolus ad Romanos 8. *quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit.* In quo maxima DEI dignatio elucet. Ad confirmationem neg. consequentiam, quia peccatum est malum morale, cuius DEUS non est Author; pati vero & mori ratione naturae assumptae non est malum morale, sed physicum quod ob varios fines DEUS potest velle, ut patet in pœnis damatorum, & in animabus purgantibus DEO amicis.

74. Objicies 3. conjunctio eorum, quæ summe distant inter se est summe disconveniens, ut si quis in imagine picta humano capiti cervicem jungat equinam, aut in eodem subjecto summa sanctitas cum peccato copuletur, atqui DEUS cum sit simplicissimus, & essentialiter immutabilis summe distat à carne, quæ est maximè composita, & corruptibilis prælertim in homine; ergo &c. Confirmatur: inconveniens est eum, quem mundus capere non potest, & ad quem pertinet cura totius rerum universitatis, qui est DEUS, intra corpusculum vagientis infantiae latere, atque ad illum totius mundi curam transferre, ut scribit Volusianus ad Augustinum epist. 2. post medium: sed hoc fit per Incarnationem; ergo &c. Respondeo dist. maj. est summe disconveniens si ratione conjunctionis non detur proportio perfectibilis & perfectivi conc. si detur ea proportio nego maj. & dist. min. neg. consequentiam. Ad confirmationem dist. maj. si ita latendo amittat perfectionem aliquam, vel non possit habere perfectam universi curam conc. si nullam omnino perfectionem amittat, nego maj. & dist. min. neg. consequentiam.

75. Ratio est; quia quo major est distantia inter perfectivum, & perfectibile, eo est major aptitudo, ut unum perficiat, & alterum perficiatur, si nihil aliud obsteret: sic forma rationalis, quæ distat à materia magis, quam forma equina, perficit magis naturam, quam forma equina: atque eo modo comparantur humanitas potens perfici à verbo, & Verbum potens perficere hominem: unde non est simile de imagine, cuius consonantia non perficitur sed destruitur per magnam distantiam unius partis ab altera, ut si haberet corpus equinum, & caput humanum; neque est paritas inter sanctitatem, & peccatum; cùm non possit peccatum ullo modo perfici à sanctitate; tum etiam Verbum Divinum infantili corpori unitum non exinde dimittit curam Universitatis, sed ubique simul adest, & omnibus providet ad eum modum, quo' anima rationalis sic adest tota uni parti corporis, ut simul adsit reliquis partibus, easque omnes vivificet, & regat: eorum namque solummodo proprium est angustiis loci coarctari quoad entitatem, & operationem, quæ mole, non virtute magna sunt,

qualis certè non est DEUS, ut respondet ad eundem volusianum, & luculenter prosequitur Augustinus epist. 3.

Objicies 4. Humano generi ratione peccati debebatur, ut pœna omnium donorum supernaturalium privatio, ac proinde & privatio Incarnationis, quæ est donum inter reliqua maximè supernaturale: atqui non est conveniens, sed inconveniens, ut peccatori non infligatur debita pœna ergo; Incarnatione non fuit conveniens, sed inconveniens. Confirmatur inconveniens est, id concedi peccatori, quo nihil majus concedi potest innocentii; sic enim tolleretur justæ dilectionis spes, & inquietati timor; sed nihil majus Incarnatione Verbi Divini concedi potest innocentii; siquidem hoc donum cætera omnia dona in se continet ex illo Pauli ad 2. Rom. 8. *quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit:* ergo &c.

Respondeo dist. maj. debebatur pœna, cui Deus propter altissimos fines cedere non posset, nego maj. pœna, cui cedere posset, omittit, & dist. maj. neg. conseq. ratio est, quam nulli fit injuria, quod DEUS cedat juri, cui cedere posset; imò cessio illa non abstulit motivum pœni, & timoris; nam dona homini collata sunt, ut possit bene operari, & sic obtinere gloriam, vel si ea gratia uti nolit, consequatur pœnam æternam. Dixi omitto, quia rigorose non debebatur homini illa privatio Incarnationis, cum homo non acquirat jus ad eam privationem, ut dicemus, quando agemus de abundantia satisfactionis Christi. Ad confirmationem dist. maj. inconveniens est, si supremus dominus ob altissimos suos fines non possit habere modum obtainendi condignum meritum, vel condignam satisfactionem, aut nolit speciale gratiam facere peccatori remittendo illius peccatum, aut vires conferendo, quibus possit accedere ad remissionem, concedo, si habeat modum obtainendi, obtineat, & acceptet condignam satisfactionem, vel speciale gratiam facere velit, nego maj. & dist. min. neg. consequentiam; quia licet Deus pro innocentibus & peccatoribus sit Incarnatus, nemini tamen præmium conferet, nisi habita jam condigna Christi satisfactione, & juxta modum, quo quisque adulorum operatus fuerit, rationemque accipiet, de modo, quo in accepto beneficio se gessit, in quo nulla eluet iniquitas, sed maxima Dei misericordia.

Objicies 5. Inconveniens est, infinitam sanitatem conjungi cum natura per peccatum infecta; juxta illud ad Corinthios 6. *quæ enim participario justitie cum iniqitatem?* aqua tota natura humana erat per peccatum infecta; juxta illud Genesis 6. *omnis quippe caro corruperat viam suam super terram:* ergo nulla erat caro, qua non esset positivè indisposita ad congruam dispositionem Verbi Divini proindeque non fuit conveniens, sed maximè inconveniens, Verbum Divinum incarnari. Confirmatur: non est minus inconveniens, quod Deus admittit.

admittat ad consortium suorum bonorum naturam lapsam, quām quōd excluderet innocentem; sed non esset conveniens, sed inconveniens, si excluderet innocentem: ergo non est Deo conveniens, sed inconveniens, quōd per Incarnationem admittat ad consortium iuorum honorum naturam lapsam.

79. Respondeo omitto maj. & nego min. quia caro à Christo assumpta nunquam ullo peccato infecta fuit, nec contingit in generalitate testimoniorum de infectione humanæ naturæ, quia non descendit per seminalem propagationem ab Adamo, quin potius propositiones universales aliquam exceptionem patiuntur, quam in præfenti etiam agnoscimus in Deipara absque peccato originali concepta; Deipara namque accepit naturam ab Adamo prout in statu innocentia considerato, non vero prout culpâ infecto; quo in sensu intelliguntur verba illa Cantic. 7. quam pulchri sunt gressus tui in calceamentis filie Principis; etenim verba illa gressus tui in calceamentis significant ingressum, seu intuitum vitae, tuncque Deipara dicitur *Filia Principis*, quamquam reliqui puri homines dicuntur filii servi; quæ quidem comparatio habetur relata ad Adamum consideratum in duplii statu, nempe in statu innocentia, in quo erat Princeps, & in statu peccati, in quo erat servus. Quamquam ergo reliqui puri homines descendant ab Adamo ut servo, & peccatore; Deipara vero descendit ab Adamo innocentia, & Principe: ex hac ergo Virginis carne purissima carnem assumptum Verbum. Addo, quōd illud Genesij testimonium solum loquatur de corruptione hominum ante diluvium propter peccata personalia.

80. Ad Confirmationem nego ant. quia natura innocens per gratiam habet jus ad hæreditatem, quatenus illi afferat exigentiam ad gloriam, quæ exigentia dicitur jus latum erga Deum; cedere autem huic juri non attinet ad DEUM, licet jus illud supereret; sed ad naturam innocentem, que hoc jure gaudet, at natura lapsa propter peccatum non acquirit jus ad pœnam, sed Deus acquirit illud; cūmque DEUS cedere possit juri à se acquisito, posset sine inconvenienti non punire peccatorem remittendo peccatum, licet non possit punire iustum cedendo illius merito; hoc enim saperet crudelitatem, illud autem misericordiam, quæ nullam indecentiam Deo afferret, sed decentiam potius maximam.

81. Objicies 6. Ratione Incarnationis Verbum Divinum est conversum in carnem; sed hoc est inconveniens DEO; ergo &c. Maj. prob. Illa verba Joannis 1. *Verbum Caro factum est*, significare conversionem Verbi in Carnem; sicut cūn dictum Joannis 2. *aquam vinum factam*, significare, aquam fuisse conversam in vinum: ergo &c. Respondeo nego maj. ad probationem nego ant. quia illa verba *Verbum Caro factum est* solum significant, quod Ver-

bum factum sit homo, qui sensus non solum certus est ex aliis Scripturæ testimoniis, verum etiam est genuinus sensus verborum; sic enim dicitur homo fieri sanus, non quia in sanitatem convertatur, sed quia sanitatem acquirit; sic Genesis 2. dicitur, *homo factus in animam viventem*, & ad Hebreos 7. dicitur *Christus factus Pontifex*, ad Philippenses 1. *factus homo formam servi accipiens*, unde Gregorius lib. 9. Epist. 61. *Verbum Carnem dicimus factum, non immutando, quod erat, sed suscipiendo, quod non erat*; nostra auxit, sua non minuit, quod maximè Deum decet.

In illo autem loco Joannis 2. ex ipsa re, 82. de qua agitur, & ex antecedentibus, & consequentibus colligitur, aquam factam esse vinum per conversionem ex quo non fit, omnem similem locutionem eodem modo explicandam esse, sed debemus attendere ad antecedentia, & consequentia, & ad alia Scripturæ testimonia se adjuvantia, & explicantia; quamvis enim aqua dicatur converta in vinum, non tamen dici potest, aqua est vinum; sicut in Scriptura saepè dicimus: Christus est homo; ut habetur ad Romanos 5. Joannis 8. 9. & 10. Matth. 15. & saepè alibi; si enim hæc non intelligantur juxta hanc regulam generalem, facile ex argumento probaretur, quod Adversarii non concedent, nempe Verbum consummum esse in peccatum, seu maledictum, quia 2. Corinth. 5. de Christo dicimus, *eum, qui non noverat peccatum, pro nobis peccatum fecit*, & ad Galatas 3. *factus pro nobis maledictum*; sicut ergo, inquit Athanasius Epist. ad Epich. dicitur *pro nobis factum esse peccatum, id est, hostia pro peccato, non quia in peccatum conversus sit, sed quia carnem assumpsit, in similitudinem carnis peccati, in qua hostia offere posset pro peccato, ita dicitur Verbum Caro factum, non quia in carnem transit, sed quia carnem sibi in unitatem Personæ copulavit*.

Juxta hæc obiter explicanda est aliorum P. locutio, quæ hic objici posset, quoniam videntur interdum dicere, ita Verbum esse carnem factum, sicut in Eucharistia panis sit Corpus Christi. Sic Justinus Martyr Apolog. 2. pro Christianis: *quemadmodum per Verbum Dei caro factus JESUS Christus Salvator noster carnem, & sanguinem pro salute nostra, sic etiam per Verbum precatum, & gratiarum actionis sacramentum ab ipso alimoniam, quæ mutata nutrit nostras carnes, & sanguinem illius incarnati JESU carnem, & sanguinem esse dicimus*. In his quippe, & aliis similibus locutionibus comparatio in hoc solum posita est, quod sicut Verbum incarnatum unam carnem, & sanguinem habuit, ita sub speciebus carnis, & vini consecratione est vera caro, & sanguis Christi, ut ipsa Justini verba manifeste declarant; unde similitudo in modo unionis, seu mutationis posita non est.

Objicies 7. instando simul solutionem: SS. 84. Patres saepè comparant hypostaticam unionem

cum

cum unione animae & corporis, ut constat ex Epistola Leonis Papae ad Julianum, ex Iustino Martyre in expositione fidei, Cyrillo Epistola ad Monachos Egypti, Augustino Epistolâ 17. & tract. 47. in Joann. circa finem. Atqui anima & corpus ita conjunguntur, ut ex eis resulteret una sola natura, ergo vi Unionis hypostaticæ sola manebit in Christo una natura, ac proinde natura humana convertetur in divinam, vel divina in humanam. Confirmatur ex Cyrillo Epistola ad Successum. Non oportet intelligere duas naturas, sed unam naturam Verbi DEI Incarnatam; quam locutionem comprobant auctoritate Athanasii; ergo &c.

85. Respondeo ex Damasceno lib. 3. cap. 26. Athanas. Justinian, aliusque SS. Patribus dist. maj. comparant quo ad omnia, nego, quo ad aliqua conc. maj. & dist. min. nego conseq. unde in exemplo adducto in dubibus tener similitudo, quod sicut corpus & anima, quamvis diversæ naturæ sint, in una Persona convenient, ita natura humana & divina, quamvis diversæ sint, in una persona copulantur. Est tamen in hoc discriben: nam illæ sunt imperfectæ, seu partes essentiales, ideoque non tantum unam personam, sed etiam unam naturam componunt, at divina & humana sunt integræ & perfectæ in ratione naturæ, quæ possunt ad componendam unam naturam immediate conjungi inter se. Secundò tener similitudo in hoc, quod sicut anima operatur per corpus tanquam per organum sibi substantialiter conjunctum, ita divinitas per humanitatem operatur, tanquam per organum conjunctione sibi substantialiter. Ad confirmationem conc. ant. & nego conseq. quia Cyrillus non negat in Christo duas naturas, sed solum assert, unam naturam Verbi Incarnatam esse, sive carnem assumpsisse, quam expositionem in eadem Epistola habet ipse Cyrus, aliique Patres & Concilia, quæ videri possunt apud Exim. Doct. disp. 7. sect. 2.

86. Objecies 8. contra secundam assertionem: humanitas manet violenta sine subsistencia propria, quam naturaliter exigit; ergo humanitati assumpta non fuit conveniens Incarnation. Confirmatur. Licet defectus materiae, quam naturaliter exigit anima rationalis, compensetur in statu separationis per nobiliores operations, quas ibi exercet, manet nihilominus violenta sine materia: ergo licet humanitati compensetur per subsistenciam nobiliorem defectus propriae subsistencie, quam naturaliter exigit, manebit violenta sine illa.

87. Respondeo ne. ant. quia humanitas solum exigit subsistenciam, ut eliciat operations, quæ attribui possunt supposito; operationes autem humanitatis revera attribuuntur supposito divino, in quo humanitas sit, ac proinde haber supplementum indebitum ad finem, quem exigit, & quidem nobiliss., quam suppositum, quod privata eo supplemento exigit; unde nullam patitur violentiam, ut ex

num. 2. patet. ad confirmationem omisso ant. nego conseq., quia anima separata quamvis eliciat operationem in statu separationis, non ideo assequitur finem, suum neque indebitum aliquod talis finis supplementum, siquidem finis exigentia sua est constitutre hominem, cui suæ operations attribuantur; hominem autem nequaquam constitut, dum est separata; neque ille nobiliores operations sunt perfectiores homine, immo neque illi aequales in perfectione, quin potius perfectiores illæ operations non sunt incompossibilis cum anima beata, sic ut incompossibilis subsistens propria simul cum aliena, unde nulla est parvatis ratio.

Objecies 9. contra tertiam assertionem: adventus Christi fuit pluribus occasio ruinæ, & perditionis: ergo non fuit conveniens toti generi humano. Respondeo dist. ant. ex parte sui, nego, ex parte pravitatis & malitia ipsorum, con. ant. & nego conseq. quia Incarnatio, quantum est ex se, toti generi humano fuit occasio virtutis, & salutis æternæ, DEUS enim ut ait Paulus 1. ad Thim. 2. *Omnes homines vult salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire,* quod autem non obstante hoc beneficio plures damnantur, non est in causa Mysterium Incarnationis, sed ipsorum malitia.

Objecies 10. contra quartam: nulla convenientia resulterat saxis, aliusque irrationalibus ex Mysterio Incarnationis: ergo non fuit conveniens toti Universitati creaturarum. Respondeo: dist. ant. nulla convenientia intrinseca omitto; forte enim non tantum durare, nisi in gratiam hominis redempti; extrinseca, & peculiaris cognitionis, nego ant. & conseq. ratio est, quia cum omnia entia habeant cognitionem istam cum homine, materia quidem, & imaterialia ratione materie, qua homo constitutur, rationalia veritatis, & spiritualia ratione formæ, qua homo constat, exinde elevato homine ratione hujus Mysterii, elevata quoque censetur hac extrinseca cognitione omnes creature, unde assumendum naturam humanam, reliquias omnes creature quodammodo DEUS sibi specialiter copulavit, ut exponit Cajetanus quest. 1. art. 1. & propterea fortasse ait Exim. Doctor disput. 3. sectione 3. omnes creature invitantur ab Ilia ad hoc Mysterium perficiendum. *Rorate Celi super, & nubes pluant justum, aperiatur terra, & germinet Salvatorem.* Et amor totius mundi idem Mysterium tribuitur; Joan. 3. sic enim DEUS dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret. Unde in hoc saltem sensu conveniens fuit Universitati creaturarum.

Objecies 11. contra quintam: Dæmones atq. denter desiderant plures homines habere socios in inferno, ut ex prima Petri 5. *Fratres Schribestore, & vigilate, quia adversarius vester Diabolus tanquam leo rugiens circuit quarens, quem devoret;* ergo Mysterium Incarnationis non fuit conveniens Diabolus, & damnatis. Respondeo dist. ant. ardenter desiderant deside-

rio rationabili, seu ordinato, nego; improbo, & irrationabili conc. ant. & nego conseq. quia, ut hoc Mysterium sit Diabolo, & damnatis conveniens, satis est, quod illis afferat id, quod rationabiliter possunt appetere; ratio-

nabiliter autem apperi potest diminutio pe-
narum, cumque haec afferatur illis propter
Christum, exinde Mysterium Incarna-
tionis Dæmoni, & damnatis fuit
verè conveniens.

DISPUTATIO III.

DE PHYSICA, ET METAPHYSICA NECESSITATE IN CARNATIONIS.

91. Necesitas est duplex, alia subsequens, & libertati consentanea, que ab aliqua suppositione agenti libera dependet; sic Deus producens unionem, necessitatur ad extrema, sine quibus nequit esse unio; at productio extremonum est libera DEO, vel in se, vel saltem in libertate productio unionis; alia dicitur antecedens, & laetiva libertatis, quæ a nullo agentis libero exercito dependet, ut si DEUS per aliquod prævium necessitaret hominem ad actum; in hac autem disputatione non est quæstio de prima, sed de secunda necessitate, quæ est triplex, scilicet metaphysica, quæ neque de absoluta DEI potentia potest frustrari; physica, quæ nulla vi naturali potest impediri; & moralis, quæ licet posset impedi physice, & metaphysicè, attento tamen prudentium iudicio fundato in ingenti difficultate, ut oppositum eveniat, dicitur rem ita necessariò evenire; quarimus ergo, an DEUS aliqua ex his tribus necessitatibus adstrictus sit ad Incarnationem: agemus modo de physica, & metaphysica, actuti in sequenti de morali necessitate.

SECTIO I.

An Deus fuerit necessitatus physicè, vel metaphysicè ad Incarnationem.

92. Suppono ut certum, non distingui in DEO necessitatem physicam à metaphysica; ratio est, quia necesitas purè physica est illa, quæ impedit potest ab alio agente superiore; sed nullum est agens superioris Deo, quod possit physican necessitatem Dei impidere; ergo in Deo necesitas physica non est purè physica, sed simul metaphysica. Præterea necesitas physica impedita inducit rigorosam violentiam in agente, cuius conatus impeditur, si à superiori causa non possit habere supplementum; sed nullum est agens potens DEO inferra rigorosam violentiam, neque est causa superior, à qua ipsi veniat supplementum; ergo necesitas DEI physica nullo modo potest impidi, ac proinde in DEO non potest esse necesitas purè physica, sed si haec sit, erit simul metaphysica: hoc posito.

Affero 1. Nec physicè, nec metaphysicè fuit DEUS absolutè, & absque ulla suppositione R. P. Gormaz Theolog. Tom. II.

necessitatus ad Incarnationem. Ita omnes Theologi. Prob. facile; sicut certum est, DEUM libere operari omnia opera ad extra; atqui Incarnatio est opus ad extra; ergo libera fuit facta à Deo, ac proinde absque necessitate physica, vel metaphysica, illam efficiendi. Confirmatur: Deus ita est agens perfectè liberum, ut perfectius esse non possit; atqui non esset tale cum physica, vel metaphysica necessitate ad Incarnationem: ergo &c.

Confirmatur 2. Incarnatio, ut constar ex 94. Joan. 3. & 15. & Paulo ad Romanos 5. & 9. ad Ephesios, 2. & 1. ad Corinth. 11. passim que alibi vocatur in Scriptura, *gratia Dei*, & tribuitur eximiae ipsius charitati; sed non est gratia nobis facta, si DEUS absolute, & absque ulla suppositione, physicè, aut metaphysicè necessitaretur ad Incarnationem apponendam; ergo &c. Confirmatur 3. DEUS nequit necessitari à se ipso, cum in se habeat tantam felicitatem, quantum habere posset cum consortio omnium creaturarum: deinde nequit necessitari à termino; aliter necessitaretur ad Incarnationem Patris, & Spiritus Sancti, cum non sit terminus minus nobilis, quam Incarnatio Filii.

Affero 2. cum ferè omnibus Theologis contra Raymundum Lullium, ut ex ipsius discipulis refert Vasquez. Non fuit DEUS physicè necessitatus ad Incarnationem ex præcisa suppositione mundi conditi. Dixi *exprima suppositione &c.* nam si DEUS non solum velle mundum condere continentem creaturas rationales, & irrationales, sed etiam continentem suppositum aliquod potens de condigno satisfacere pro peccatis, si à creaturis committantur, jam tunc ex voluntate Divina esset consequenter necessaria Incarnatio. Unde quæstio solum procedit de creatione mundi continentis præcisè creaturas rationales, & irrationales.

Probatur jam facilè conclusio: mundus conditus non exigit naturaliter Incarnationem, quæ est supra omnes puras creaturas, sive supra naturam universi, ut præcisè continentis creaturas rationales, & irrationales; ergo ex præcisa suppositione mundi conditi non necessitatur DEUS physicè ad Incarnationem. Confirmatur ab aliis: quamvis mundus conditus exigeret naturaliter Incarnationem, posset DEUS eam non concedere, sicut privat ali-

F f

ali-